

noodlot. Later te Parijs waren de voorbijgangers minder wild men besefte echter, wanneer men haar begeleidde, dat, hoewel zij de oogen afwendde, al haar lichaamszenuwen die afschuwelijke opmerkingen (blikken) gevoelden. Zóó rijk aan liefde, verteerd door de behoefte aan iets, aan iemand te worden gegeven, bezeten door het hevigste moederlijke instinct, moest zij leven in afzondering. Nooit gelukte het haar daarin geheel te berusten. Zij was niet bitter en reclameerde niets; maar, als men wilde, dat zij haar geluk zou vinden in haar kunst en dat zij zich zou verheugen over haar gaven, antwoordde ze stijfhoofdig en droevig in dat gekke, Spaansche Fransch: non, non, c'est mieux la beauté que le talent! En zij zou al haar schilderijen in den wind gegooid hebben en allen genie en alle roem ter wereld, zoo zij een eigen kind op den arm had mogen dragen

Voorts was zij in de kunst zooals in alles te argwanend en te zeer gepijnigd door haar legendarische „escrupules” dat die wat anders voor haar had kunnen zijn dan een zeer geraffineerde marteling.” Maar gaan wij kort even haar verderen levensloop na. Nadat ze dus haar eerste kunstenaarsopleiding te Madrid had gekregen — en men haar reeds een zilveren medaille had toegekend — ging ze omstreeks 1907 naar het zoolang begeerde Parijs, waarvan zij zoo gehouden heeft en dat zoo hard voor haar was. Zij begon er in armoede — met honderd (oude) francs in de maand — te werken op het atelier van den schilder Anglada, zich voorbereidend voor een vergelijkend Spaansch leeraars-examen. Zelfs toen later haar werk goede prijzen maakte, kwam ze nooit boven de geldelijke misère uit: zij was iemand met tegenstrijdige eigenschappen, haar schranderheid ging niet gepaard met tact, haar hulpvaardige royaliteit niet met practischen zin. Maar vóór de latere bloeitijd van Blanchard's talent aanbrak, keerde de kunstenaar — eind 1913 — nog voor enkele jaren naar haar vaderland terug. Van die periode, waarin zij zelfstandig zocht naar haar eigene uitdrukking, dateert de schilderij, die eerst jaren later — en na veel „toevallige” materieele misère dus — de aandacht op haar zou vestigen door de expositie op een Herfst-salon: la Communiant (reeds besproken). Een benoeming tot leerares aan de normaalschool te Salamanca bracht niet de gewenschte voldoening: na een jaar verliet ze het voor haar te banale middel van bestaan, familie en geboorteland, om naar Parijs terug te keeren. Hadden de vernederingen en de kwellingen, die haar onderwijs veroorzaakte, het gebrek aan belangstelling van haar leerlingen, die niet meer wilden leeren dan het illustreeren van menu's en het copieeren van prentbriefkaarten, haar reeds ontmoedigd, de moeilijkheden, die de Spaansche douane haar berokkende bij het meevoeren van enkele eigen schilderijen — haar eenigen rijkdom! — deed haar afkeer van haar land nog toenemen. Verdiende zij ook nauwelijks genoeg om niet te verhongeren, de reeds naam makende kunstenaars, waar ze mee omging, Picasso, Modigliani, Metzinger, Lhote, Favory etc. begonnen haar werk te